

פירוק. זין מובר זין לוקח והנעמן לרשותו דיש כאן הנחה ברשות
ללוקח יש כאן חילוק. ואע"ז דאכתי בהך הכנסה לא קנה משום דלא
פסק אהי לוי פסק בתי דקניא ליה רשותיה שמומחין צו הלך
פסק אחרי כן אע"פ שלא מדד קניא ליה רשותיה ואין יכול לחזור
אפסי קודם מדידה דנשעת פיסוק
מנהא ליה רשותיה ואין ללוי זכא מוכר
מנהא ליה רשותיה ואין ללוי זכא מוכר

מעבצב עליו אלמא כלי לא חשיב
רשותיה ומדידה נמי לא מעבצב
כדמתן [פד] משך ולא מדד קנה להואיל
ופסק דמיס על כולן מדידה גבוי
מילמא בעלמא היא ולא דמי להיכא
לגמא מוכר לו אלף כור אחד דאמרי
דקתן [ע"פ] (6) מדירה הכור מעבצב ויכול
לחזור בו אפילו בפקא אחורנה דהסם
מעבצב מדידה דלא קניא רשותיה
אלא מאי דצינ ליה: **מדד עד שלא**
פסקא לא קנה. ויכולין לחזור קודם
שיפסקון אבל משיפסקו קנה. ואם
דמפשי פירקן והכניסן למוך ביתו
ליינו משיבה והאי דקתני פסקא
שלא מדד אין שניין יכולין לחזור
מיוקמי לה כשפסק קודם שפירקון
וקני במשיכה שאחר פיסוק וטעות
הוא צידס דא"כ היכי יליף מיניה
דכליו של מוכר לא מעבצב קנייה
דברשות לוקח דלמא הא דקנה לוקח
אלא משום קניית רשותו הוא אלף
למס משום משיכה: **ומדדנו על מוכר**
בברשות לוקח לא קנה. שכל כלומר
שאין כליו של מוכר מעבצב על רשות
הלוקח לקנותן הלוקח דקתני פירקן

רבינו גרשום

לצטלל כליו של מוכר ולהוציאן מרשות מוכר כל שכן וכל שכן כליו לדוקא ונמני ברשות מוכר יצטל הרשות את הכלי של לוקא שלא להוציאן מחזקת ההמכר שמוחזק בזמן עד עתה: **בגמרא** הא פירקן היינו שפירקן להוציאן מן השקין לקרקע ביתו כל לוקא לדיכא כליו מוכר והלכך קשיא ליה ללוקא רשות: **אוקפד רבא** דליה אמר האי מ"ש: **פירקן** דמשמע כמות שהיו מונחין

החצילות כן פירקן: במתאכלי דסומי.
כשקיצל עליו מוכר למכרן לו דקתני בצ
וזולל בדמיהן שהרי אין דמיהן קלודין:
דמי כי קמביעיא לן סתמא: סנן הסס

שְׂדֵי מְכֻרָה לָךְ אִם נִתְּנָה לָךְ וּמִסֵּר לֹא אֶת
מִטְעָנֶיךָ: **בְּמִשְׁכָּה**. שְׂמוֹשֵׁךְ לְרִשְׁתּוֹ אוֹ
וּבֹכֵל דָּבָר דִּמְשִׁגְּבִיָּה הֵיחָה דְּרִשְׁתּוֹ
שֶׁדִּרְכָן לְהַגְבִּיהַ. דְּבָרִים קְלִים: הַגּוֹזֵב כִּים
רִשְׁעִיּוֹת יִיחָד: **כִּכְרֵי נִתְחִיב בְּגִיבֵיהֶם**.
הִרְשָׁעָה לִּיכָּה וְלֹא קִיָּם אֵלֶּךָ צִמְיִי
מִנְשׁוֹם רִשְׁעָה אֲחֵת אֲתָה מִיִּיחָד וְאִי אֲחֵת
קִנְיִיָּה וְנִתְחִיב בְּסָקִילָה. וּבִנְתֻבוֹת צִפְרִי
וּמוֹקִמִין לֶהּ כְּשִׁירָף יְדוֹ לִמְטֵה מַג' וְ
אִי־אִסּוּר] שָׁם וְגִיבָה בְּאֵין כֹּחַד וְהָךְ קִי
לִיָּה הֵם צִדְדֵי רִשׁוֹת הַיְּבִים דְּלַעֲנִי ג
הִדְבִּי אִי לֹא מִשׁוֹם אִסּוּר שָׁם אֲתָה הֵם קִי
לְחִים קֵטֵן הֵם וְתִמְנֵה עַל תִּרְדּוֹן זֶה הֵם
אִי־אִסּוּר] **כִּים**. עִיר וְאֶחָד [**כִּים** עִיר וְאֶחָד
אִלְמָלָא מִיִּדֵּי דְּבֵר הַגְּבִיָּה. דְּבֵר קֵל: לֹא־
לְדַעֲמִי נִרְאָה לִי דְּהוּה מְנִי לְתִרְוִי הֵכָּא
דְּבֵר וְאִי צִעִי בְּמִשְׁכָּה לִיקִי דְּהֵא אֹרֶר
וּמִיִּדֵּי דְּבֵר מִשְׁכָּה אִמְרִי בְּמִשְׁכָּה וְכֵן רִאֲרִי
בְּמִסְכִּירָה וּמִשְׁכָּה וְאִמְרִי לִיָּה רִבְנָן בְּהִמָּה
רִבִּי שְׁמַעוֹן וְזוֹ הִרְשָׁעָה אִלְמָלָא הַגְּבִיָּה

דמוציאה לרה"ר: היה מגורו. בארץ יוצא וכך הוציאן פטור מתשלומין שאיסור שבת וגניבה ינייה: הוא כיס דבר הגבהה הוא. ואמאי קאמר איסור [שבת ואיסור] גניבה באין כאחת דהא לא יליה במיתנא. כלומר בההוא כיס כגון ארנקי גדולה יש רצועה בתוכה ונהגינן שגורדין אותו באותה

ומדרב לוי של מוכר ברשות לוקח לא קנה ב'. ואל"ת מנא ליה דמתורת רשותו קנה דלמא מתורת משיכה קנה דהא משיכה מועלת בכליו של מוכר כדמפרש לעיל וי"ל דהא דייק דמתורת רשותו קנה כדפירש לעיל בקונטרס דפירקין והכניסן לתוך ביתו

משמע בין מולד בין לוקא וא"ת בלא
פירקו נמי כיון שהביטן ליקני
לדינאיל אגב רשות לוקא ואור"י
דדוקא כלי הוא דבטייל אגב הרשות
אגב בהמה לא:

אָבֵל רֵבִירִים שְׁדָרְכֵן בַּחֲנֻכַּתָּהּ אִין
נִקְנִים אֵלֶּא בַּחֲנֻכַּתָּהּ. וְהָא

דפריך צמי שמת (נאמן דף קנ"א). גבי מלוג'א דשטרי וואס לא משך דוחק לומר שהיה כל כך הרבה שטרות שלא היה דרכן להגביה אלא לאו דוקא נקט משך אלא כלומר וואס לא הגביה? **והא** בים דבר הנבחה הוא לא! אלא פריך להאיד לישנא דמשני בדיש ב'ו'. לא שטרות (מבטות דף ל"א): כשצריך ידו למטה מג' וקבלה דלא קנה מטעם

משיכה אלא מנעם חזר וידו כחצוֹ
אלא להווא ליִשנא דהסא דקני משום
משיכה פריך וא"ת והיכי כ"ד דמיירי
זכים דבר הגבהה הוא א"כ היכי
מיחייב לענין שבת הא אין דרך
הואֹלָה כן כדלייק דריש אלו נערות
(סע) אי כוֹטריא אין דרך הוואֹה
בין אלא במינעי ויש לומר דיש
זכרים שדרך הוואֹה בן לענין שבת
ואפי' הכי לענין קנין אין נקנין אלא
הגבהה שדרך להגביה^א אי נמי
במגרר דרך מחמת דהוי דרך הוואֹה^א
אי נמי הוה ליה למימר ולעמעמך^א
צדדין קתני. מימה דרשנא^א
אמאי לא מוקי לה
בכלים שאין דרך להגביה שגם הן
נקיין בהגבהה^א דמשמע לעיל
לדאקמינן במידי דבעי מיתנא וקתני
הגונז כיס בשבת חייב שכזר
נחמיב בגביה דהיינו בהגבהה:
אטו

שיבה קני ליה אמר רב נחמן בר יצחק לצדיק
בהגבהה מידי דבר משיכה במשיכה
ת"ש

מכדי פירקן קאני. שהנחו צרשות לוקח וקני ליה רשות מיד **עצמו.** דמי יימר שיתקיים המכר שמה המוכר יעלה בדמיהן והלוקח יאמר ראה שיקנה לך כל כך דכחמן דמושיל ליה מקום הנחת כליו **החירות.** שקיימין לעולם: **בנאף.** בזמן מעות: **בשטר.** אם כתב לו

כל שהוא. והם [קידושין טו.] יליף טעמא מקראי: ושאיין להא אחריות.
ימטא וזכר השותפין. וכל שכן בהגבהה להגבהה קונה בכל מקום
להא שמעמא. דלקמיה האי לא שנו: שאין דרכן להגביה. שבידיו:
חייב. בשלומין דליכא למימר קם ליה דבררה מיניה דליכא הכא שמי
קום קונה ואיסור שבת ליכא עד שעת הולאה: הוה מנרה. דבקקע
מן המשלומין דקם ליה דבררה מיניה וכתיב כדי רשעמו (דברים טז.)
שמי איסור שבת וחיוז גניבה זאיין כחאד. דבשעת הולאה חוץ

וְיָחִיד לְהִיכָא אִי לְרִשּׁוֹת הַרְבֵּים חֲסִידוֹר שְׁמַת חִיכָא חֲסִידוֹר גְּנִיבָה לִיכָא
 כִּד' עַל ד' וְקִינָא לִיה וְלֹא כְּטוּלָה לְגַבִּי רַהֲרִי לְגַבִּי קִינִיָּה וְיֵשׁ כֹּאן
 מַשִּׁיכָה לְמִחַר יְדוֹ שְׁהֲרִי יְדוֹ כְּמוֹכָה בְּחִזָּר ג' לְקַרְקַע. וְאִתָּא דְמוּקִי
 רִשּׁוֹת הַרְבֵּים כְּרַבִּי אֲלִיעֶזֶר: וְהָא כִּיֹּם דְּבֵר הַגְּזָה הוּא. וְאִפִּילוּ
 הוּר וְיוֹאֵל כְּחוֹל: אֲמַר בֵּיה בְּמִסְתָּא. כִּן הֲשִׁיבּוּ סָמָס. וְסָבֹר דְּרִי דְלֹא
 יוֹנָא לָךְ דְּלַעֲיָג דְּלִיכָא בֵּיה מִתְנַתָּא דְרַבּוּ לְגַבִּיָּה הוּא: חֲלִי דְאִלּוּ
 מִתְנַתָּא הִגְהַת רַבִּינוּ וְקִינִי מ"ב: אִו עַד שְׁיֻזְיָאנָה. הֵינּוּ מַשִּׁיכָה:
 דְּבֵר קֵל הוּא אִו עַד שְׁיֻזְיָאנָה אִם דְּבֵר כִּדָּא הוּא. וְלִפִּי עֲנִיּוֹת
 וְלִנְכָן אִי צִי בְּהַגְזָה לִיקְנִי דְּהַגְזָה עֲדִיפָא מִמַּשִּׁיכָה וְקוּנָה כָּל
 פִּי לְאוּרִוּי דִּין תְּרִוּיָּהוּ דְּמִדִּי דְּבֵר הַגְּזָה בְּהַגְזָה וְלֹא בְּמַשִּׁיכָה
 (דף סה): תָּנן אֲמַר רַבִּי מֵאִיר בְּהֵמָה גָּסָה בְּמַסִּירָה וְהִדְקָה בְּהַגְזָה וְלֹא
 בְּמַשִּׁיכָה וּבְמִמְרָא [שם] אֲמַרִי רַבָּנן אַחֲרִים ז' וְזוּ בְּמַשִּׁיכָה וְאֲמַר לְהוּ
 פִּילוּ [גָּסָה] לְרַבִּי שְׁמַעוֹן בְּהַגְזָה וְלֹא בְּמַשִּׁיכָה כְּדַמְפָּרַשׁ תַּסֵּם:
 חא

מיידי היה מגרר ויוצא: ת"ש ברשות מוכר לא קנה. דמשמע אפי' מידי דבר משיכה לא קנה עד מרשותו אפי' מידי דבר הגבהה משמע דקנה במשיכה וקשיא לרב חסדא: ומשני רב נחמן לצדיק ק' במידי דבר הגבהה ולא בר משיכה ודקתי עד שיוציאנה מיידי במידי דבר משיכה הוא

צג א מ"י פ"ד מהל'
מכירה הל' יג סמג עשין
פכ טוש"ע ח"מ סי' ר סעיף
:1

צד ב ג מיי שס ה' א ב
טוש"ע שס סעיף ג:
צה ד מיי שס פ"א הלכה
ג סמג שס טוש"ע ח"מ
סי קל סעיף א:
צו ה ו מיי שס פ"ג הלכה
א ד סמג שס טוש"ע
ח"מ סי קלח סעיף א:
צו ז ח מיי פ"ג מה'י
גנייה ה' א ב טוש"ע
ח"מ סי שגא:

מוסף רע"י

[illegible]

רבינו גרשום (תמשך)
צ"ע: אמר ליה רב אדא
אנא נמי במיתנא קאמינא.
ההוא כ"ס דישל מיתנא
אמאי שגדרו לרה"ד
בביתו מיתנא אמאי הוי
איסור גביה והא יכול
לדמיס דריכל של רוב בו
האדם להגביה כיסן ויתר
מאותן שגדרין: א"ל אביי.
אמאי דקאמרי לך מיתנא לא
בכל כ"ס קשן שול מיתנא
מימנא. לא דצריך מיתנא.
שהיה כיס כמו שק גדול
שאין אדם יכול להגביהו
אלא קשרן כחבל ואו
צורעה ומשכו ובהווא

האי דקאמר עד שיגביהנה
לא בר הגבהה: